

Arranz-Bravo

Crear per tots els mitjans

Arranz-Bravo.
Escultura
FUNDACIÓ ARRANZ-BRAVO
L'HOSPITALET
DE LLOBREGAT

Av. Josep Tarradellas,
44
Tel. 93-260-02-68
www.fundacioarranz-bravo.cat
Fins al 12 de gener

NOËLIA HERNÁNDEZ

Pocs artistes tenen el privilegi de poder tenir una fundació d'art en vida. És el cas d'Eduard Arranz-Bravo (Barcelona, 1941), que en té una a l'Hospitalet de Llobregat, ciutat a la qual està lligat estretament, ja que és autor de dos dels seus monuments públics: *L'acollidora*, 1987 i *El pont de la llibertat*, 2007, convertits ja en símbols d'aquesta ciutat. Arranz-Bravo treballa amb solvència diferents mitjans expressius amb un resultat magnífic. Davant les formes que l'inspiren i la realitat que l'envolta, l'autor no troba diferències entre fer una pintura, una escultura, una obra gràfica o un treball mural, i destaca en tots aquests camps. El que li interessa és tenir alguna cosa a dir, "ja sigui amb una línia de dibuix o picant una pedra". Prefereix pensar que la seva feina s'integra al capítol global de l'art i l'entronca amb el passat i el futur.

La mostra *Arranz-Bravo. Escultura* és una aproximació a la personalitat vital d'aquest artista polifacètic, i posa èmfasi en el seu univers escultòric. L'exposició ofereix, a més, un viatge a través dels espais on ha viscut, Tarragona, Cadaqués i Vallvidrera, i deixa constància de com han condicionat alguns aspectes de la seva pro-

ducció. Es tracta de la primera retrospectiva dedicada a aquest vesant de la seva feina. Arranz-Bravo ha fet més de 200 escultures, que es documenten i recullen al catàleg, de les quals se n'han elegit unes setanta –elaborades amb bronze, marbre, argila o materials reciclats– per il·lustrar expositiva-

Independentment del material, les obres comparteixen l'esperit experimental i combatiu de l'artista

ment cada una de les seves etapes creatives.

En primer lloc s'exposa una sèrie de peces iròniques i experimentals dels anys seixanta i setanta, com un retrat objectual de Rafael Bartolozzi, *Rafa*, 1967, o la magnífica *The noiseless*, 1971 (la màquina d'escriure policromada del poeta Francesc Parcerisas). Al costat, unes fotografies fetes el 1979 durant l'acció *Histèria frenètica*, que mostra l'artista destruint una escultura colpejant-la contra el terra. Totes les obres comparteixen l'esperit experimental i combatiu d'algú per a qui "l'art ha

de reflectir les necessitats particulars (d'una persona o un poble) amb la realitat que l'envolta". La mostra continua amb les primeres sèries foses en bronze per a les galeries Gaspar i Fernando Vijnade de Madrid, molt relacionades amb la seva obra pictòrica. Seguidament, trobem obres d'etapes posteriors, com les realitzades a Cadaqués, amb un simbolisme més mediterrani i primitiu, o exemples de l'etapa ritualística de finals dels anys vuitanta, *Guants per a un ritual*, 1989. Com no podria ser de cap altra manera, l'exposició acull unes maquetes de les ja citades escultures públiques a l'Hospitalet, així com obres de gran format, *Mà catalana gran*, 2013, i *El cavaller de la Retamaça*, 2013, que s'exposen al pati de la Fundació. La monumentalitat d'aquestes peces contrasta amb la humilitat que desprèn la sèrie feta amb materials de rebuig procedents de les obres de reforma del seu nou estudi d'escultura a Vallvidrera.

Malgrat les particularitats de cada una de les etapes creatives de l'artista, totes tenen un mateix caràcter experimental, amb una marcada tendència al món orgànic, present en els seus treballs des d'aquelles primeres escultures biomòrfiques dels anys seixanta. D'acord amb la voluntat d'un art integrador que defensa Arranz-Bravo, les escultures que formen aquesta exposició dialoguen amb l'obra mural que decora l'entrada de la Fundació –de la qual també és autor– i amb una selecció de pintures del fons de la col·lecció que ocupen les últimes parets de la sala. |

Exposició d'Arranz-Bravo a la fundació que porta el seu nom

Bruno Ollé

Diaris del tall

Bruno Ollé. Hoy es siempre todavía
FUNDACIÓ SUÑOL
BARCELONA

Nivell Zero
Roselló, 240
Tel. 93-496-10-32
www.fundacionsunol.org
Fins al 28 de desembre

IMMA PRIETO

Pensar a no tallar el material, sinó l'espai. Pensar com mitjançant el tall en l'espai es pot crear un nou espai transitable. Dur a terme una proposta artística en la qual l'obra no es veu reduïda a la matèria. Una formalització material que al·ludeix al no-límit, que assenyalava a allò que no ha estat ocupat físicament però sí modificat per la presència matèrica. "Fins a un moment determinat, jo feia talls a les coses. Després em vaig adonar que el que estava tallant era el tall. En lloc de fer talls a les coses materials, ara faig servir el material com a tall de l'espai". Carl André, un dels pares del minimalisme, formulava així alguns dels principis bàsics des dels quals articulava la modulació de l'espai a partir de la presència material, a partir de la presència escultòrica de les seves obres.

Detall de la instal·lació

FOTO: BRUNO OLLÉ

André, igual que altres minimalistes, partia de la repetició com a concepte, de la idea d'estructura mínima i, com tants altres escultors claus al llarg del segle XX, no vinculats al minimalisme en essència, apel·lava a la noció d'espai com una cosa orgànica i viva. De fet, no és estrany que aquesta capacitat subtil d'entaular diàleg amb l'entorn requereixi un canvi de paradigma en relació amb l'espectador. Si pensem l'escultura com a element articulador de realitats, pensem en una mirada dirigida també per certa presència matèrico-espacial. Una mirada que és dirigida per la presència matèrica, per la manera com l'espai és ocupat i per la metamorfosi creada en l'entorn que ha estat modificat.

Establir rutes

Tot això ens ajuda a pensar la proposta que Bruno Ollé (Barcelona, 1983) presenta amb el títol *Hoy es siempre todavía*. Bruno Ollé ha projectat una instal·lació *site specific* que ocupa els espais interiors i exteriors del Nivell Zero de la Fundació Suñol de Barcelona. Amb aquest projecte, no només amplia l'espai expositiu, i articula també

la seva obra al pati exterior, sinó que provoca que tots dos siguin pensats d'una manera diferent. La intervenció, formalitzada a partir d'estructures en fusta de grans dimensions i mínimes en la seva concepció, obliga l'espectador a establir rutes, a deambular per l'espai que les obres disposen, obliga que la mirada es dirigeixi cap amunt, cap avall, cap enfora i viceversa. La instal·lació apel·la al museu, a l'espectador i a aquest espai que espera ser habitat.

La proposta es complementa amb alguns dibuixos de la sèrie *Temporal continuo* que l'artista ha realitzat durant els últims anys. D'una manera com l'espai és ocupat i per la mateixa espècie de diari visual ancorat en el traç projectat. Un joc o vaivé entre dimensions i presències. Ollé construeix i traça idees espacials expressades en la seva mínima conjunció. En paraules de l'artista: "Introduir-se en una obra significa llegir entre línies. Poder escapar-se de teories i ciències exactes permet l'error, molt més encertat que l'encert mateix". De fet, encerta en la desarticulació espacial, oferint, a canvi, un tall que torna a contextualitzar. |